

maa nemlig erindre, at forsaavidt man har kunnet følge Høivandet og har kunnet paavise, hvor høit det er steget i disse Egne, synes det at være 11 Fod; men naar Vandet stiger til denne Høide, kommer Slikningen af Bølgerne til at virke saa meget som i det Mindste 1 Fod til, og denne Slikning har affrakt samme Virkning som selve Høivandet, idet den river Kammen af Diget bort og altsaa vil kunne bevirke, at Vandet gaar over dette. Nu er imidlertid Forholdet dette, at efter de Oplysninger, der foreligge, findes der en vis Tilbøielighed for Vandet til at stige høiere langs Falsters Sydøst og navnlig en større Tilbøielighed hertil, jo mere man kommer imod Syd. Det Samme var Tilfældet under den sidste Stormflod. Hvad Marfagen dertil er, har man vel endnu ikke ikke kunnet paavise, men det er sandsynligt, at den større Vandmasse, der er ved Gjedseroddes Bynt, bidrager til Vandets Stigen. Nu tror jeg, at, naar man overhovedet vil gaa bort fra den bestemte Høide af 12 Fod, vilde der heller ikke være Noget til Ginder for at sætte Maximumsgrænsen noget høiere og sætte den til omtrent 13—14 Fod, idet det paa det nævnte ene Punkt vil efter jagtynlige Mænds Skøn have en ganske færgende Betydning for Diget, at dets sydligste Del bliver noget høiere end 12 Fod. Dertil kommer, at paa det nævnte Punkt er Diget mest udsat, idet det Sted, hvor den oprindelige Forbindelse inellem Bøttnor og Havet har fundet Sted, har en svag Undergrund; men i samme Grad, som Undergrunden er svag, i samme Grad er jo ogsaa Diget udsat for at synke og altsaa for at blive lavere. Jeg vil derfor henstille, om der kunde være Noget til Ginder, for at sætte Grænsen noget høiere, idet jo for Dvrigt Bestemmelsen af Digets Høide paa de forskellige Punkter er lagt i Administrationens Haand.

Indenrigsministeren: Det vilde se lid Øierligt ud at sætte en saadan Høide, naar det kun er paa et ganske enkelt Punkt, at denne Høide vil fremkomme, medens man i Dvrigt vil finde det rigtigst at blive staaende ved 10, 11 eller 12 Fod. Det forekommer mig, at det vilde være etært Misforhold mellem Udtrykkene og den Uværelse af dem; som man maatte komme til. I Dvrigt skal jeg til, hvad den ærede sidste Taler oplyste, bemærke, at den Tanke, at Høiden bør være større paa Sydalfster end høiere oppe, formodentlig er kommen fra en Teknifer, der har taget Vandhøider derovre, men at den er modfagt af de Herrer Ingeniører og senere ogsaa er modfagt af min Teknifer, der ogsaa i den Henseende har konfereret med den Mand, som gjorde sig det til Opgave at samle Oplysninger om Vandhøiderne. — Det maa være mig tilladt, inden jeg forlader denne Sag, at sige, at jeg anser det ærede Medlem, som nu sidder paa Sekretærpladsen (Chr. Pedersen), for at være aldeles uberettiget til at

karakterisere de Oplysninger, der ere givne fra Ingenieurkorpset, som skjedsløse eller vigtige. En Embedsmand, der har Begreb om sine Pligter, aflægger ikke den Slags Ring paa et Kort, naar han ikke har Kjendskab til dem, og det, at det ærede Medlem og flere Andre ikke have set det, beviser aldeles ikke, at den paagjældende Embedsmand ikke har været der. Jeg sagde for Dvrigt ikke, at denne Mand havde sagt, at der ikke var flere end 12 Ruiner; jeg sagde, at jeg ved at søge paa Kortet ikke havde fundet flere end 12 Ruiner. — Deraf følger da heller ikke, at der ikke kan være flere Huse, som have lidt mere eller mindre Skade; ved Ruiner forstaaer jeg Huse, som ere styrtebe sammen og derfor ere aldeles ubrugelige.

Chr. Pedersen: Jeg vil dertil svare, at naar den høitærede Minister taler om 12 Ruiner, forudsætter jeg ganske naturligt, at han henholder sig til de Oplysninger, han har faaet fra de udsendte Ingenieurofficerer. Jeg har ikke Andet at holde mig til, og det er af Hensyn til denne Forudsætning, at jeg siger, at den stedfundne Underfølgelse maa være foretagen meget skjedsløst. Jeg har ikke dermed villet kaste nogen Stygge paa de Mænd, som den høitærede Minister har udsendt, men jeg maa dog atter tilføie, at det viser, sammenholdt med hvad Ministeren gjør gjældende, at Stormflodens Odelaggelser fortrinnsvis have raamt Musse Herred og den Del af Lolland, der ligger Øst for Nøbby Fjord, at den hele Opfattelse af Sagen beror paa en Misforstaaelse af Forholdene. Det forholder sig nemlig ikke saaledes, og den, der har hjemme i de paagjældende Egne, vil strag se, at dersom der arbeides efter en saadan Opfattelse, saa arbejder man til ingen Nytte, og jeg vilde derfor ogsaa i det Tilfælde meget frabede mig et Lovforslag, der paalægger Beboerne en Byrde, som de ikke kunne bære, og hvorved der heller ikke vil afhjælpes nogen Ulykke. Jeg har, som bekendt, hjemme paa Egnen; jeg kjennder Forholdene og taler af Erfaring og ikke af nogen som helst Bitterhed eller af noget som helst Had til de Mænd, der have arbeidet for at lære Ulykken at kende og komme til en Mening om, hvorledes den bedst vilde kunne afhjælpes; tværtimod. Jeg har ogsaa bestandig betragtet den høitærede Indenrigsminister som et af de Regjeringsmedlemmer, der var mest medgjørlig og havde mest Forstand paa Landets Larm og Bedste. Jeg betragter ham paa samme Maade endnu, men han maa tilgive mig, naar jeg siger, at det røber Umvdenhed, naar man paaftaar, at Stormfloden kom ud over Musse Herred og den Del af Ostlolland fra Nøbby Fjord henimod Guldborgsund, medens Virkeligheden er den, at den udbredte sig fra selve den aabne Østersø. Kun den, som ikke kjennder Forholdene, kan gaa ud fra saa falske Forudsætninger som de, hvorpaa Lovforslaget er bygget, og der-